

Měsíčník o dění na asijském kontinentu

V tomto vydání najdete

Oslavy šedesátého výročí vzniku Čínské lidové republiky
Rusko-čínská energetická spolupráce
Návštěva ruského prezidenta Dmitrije Medveděva v Mongolsku a mongolsko-ruské vztahy
Tropické bouře Ketsana a Parma na Filipínách
Seriál: Asijské osobnosti nominované na Nobelovu cenu míru 2009

Minianalýzy

Oslavy šedesátého výročí vzniku Čínské lidové republiky

Václav Kopecký

Prvního října oslavila Čínská lidová republika své šedesáté narozeniny. V Pekingu se konala vojenská přehlídka za účasti předních politických špiček. Jelikož patřila k největším v čínské historii, někteří analytici soudí, že tím ČLR dává najevo své nové vojenské sebevědomí. Pravděpodobnější je ovšem spíše zaměření na domácí publikum a vlastní problémy.

Poněkud překvapivý byl fakt, že se celá přehlídka ubírala ve velmi staromódním duchu, který více připomínal podobné akce v KLDR než např. slavnostní zahájení olympiády. Ozvláštnění tak bylo pomálu. Například se poprvé samotné přehlídky účastnili zahraniční fanoušci, či se jeden z průvodů sestával ze všech národnostních menšin v tradičních krojích.

Důležitým impulsem však mohou být věci za oponou. Předně se velmi zmiňovala v projevech osoba Mao Tse-tunga, což od kulturní revoluce není ustáleným zvykem. Bývalý vůdce Ťiang Ce-min stál na nejčestnějším místě hned vedle prezidenta Chu Ťin-tchaa, kde by mohl stát např. i případný designovaný nástupce. Rozestavení na fotkách je obecně považováno za velmi důležitý signál budoucích událostí a v tomto případě může znamenat zvýšení vlivu tzv. šanghajské kliky kolem bývalého vůdce.

Oslavy jsou tak vnímány spíše rozporuplně jak mezi Číňany, tak v zahraničí. Obrovská vojenská přehlídka není to, co by svět chtěl vidět, ačkoliv byla určena spíše pro domácí publikum, které se ale velmi často vyjadřovalo kriticky k takovému utrácení peněz. Na druhé straně čestné místo

Ťiang Ce-mina či větší návrat k maoistické symbolice (Chu byl oblečen v tradiční uniformě) upozorňují na to, že se blíží další generační obměna vedení a v zákulisí se rozehrává mocenská hra o složení budoucího politbyra.

Rusko-čínská energetická spolupráce

Petr Binhack

Když se na summitu Čína-Rusko konaném v Pekingu 12. – 14. října setkal ruský premiér Putin s čínským protějškem Wen Jiabao, evokovalo to vzpomínky na čínsko-sovětské spojenectví z prvních let studené války. V průběhu dvou dnů byly podepsány více než tři desítky dohod v oblastech těžby, energetiky, dopravy a infrastruktury v celkové hodnotě 5,5 miliard USD. Podle více-premiéra Wang Qishan stojí Rusko a Čína na prahu dlouhodobé strategické spolupráce na poli energetiky. Otázkou zůstává, nakolik je tato „nová kvalita“ vzájemných vztahů důsledkem společných zájmů a jakou roli hraje prostá nutnost hledat strategické partnery v okamžiku, kdy nikdo jiný nezbývá.

Říjnový summit proběhl v návaznosti na podepsání dohod v únoru letošního roku, které znamenaly investici 25 miliard USD do rozvoje dosud nevyužitých sibiřských ropných polí, sibiřsko-pacifického ropovodu a jeho napojení na čínský trh. Těmito dohodami a výstavbou 992 kilometrů dlouhého ropovodu si Čína zajistí dodávku 300,000 barelů ropy za den počínaje rokem 2011, kdy se předpokládá uvedení potrubí do provozu. Smlouva o vybudování ropovodu a smlouva na následné dodávky byly součástí širší energetické spolupráce obou zemí. Dohody podepsané v roce 2009 dosáhly celkové hodnoty 100 miliard USD.

Z pohledu Ruska je nezbytné zajistit si podíl na rostoucí čínské spotřebě, protože podle odhadů Mezinárodní energetické agentury bude Čína v průběhu pěti let největším světovým spotřebitelem energie. V případě pasivity by mohlo být Rusko lehce vytlačeno z čínského trhu a nedosáhlo by jednoho z cílů své energetické strategie, diverzifikace vývozu. Ruská ekonomika poznamenaná poklesem cen energetických surovin hledí na Čínu, v porovnání s předchozími dekadami, jako na solventního partnera, kterému se díky masivním vládním investicím v hodnotě 586 miliard USD dosud vyhnuly přímé dopady ekonomické krize. Z čínského pohledu je Rusko spolehlivý a z geografického hlediska dobře dostupný partner.

Přes prohlubující se spolupráci s Ruskem na poli energetiky se Čína nezříká ambiciózních plánů na posílení importu ropy a zemního plynu, které by měly v energetickém mixu země získat větší podíl na úkor uhlí, které tvoří přibližně 70 % energetické spotřeby Číny. V polovině listopadu 2009 by měl být dokončen turkmensko-čínský plynovod. Čína má rovněž přístup k největším polím zemního plynu na světě, Jižní Pars v Perském zálivu a v srpnu byla podepsána dvacetiletá smlouva s Austrálií na dodávky zkapalněného zemního plynu. Kromě těchto oblastí se Čína orientuje rovněž na subsaharskou Afriku, kde získává silné postavení. V září začala čínská státní společnost CNOOC vyjednávat o koupi jedné šestiny nigerijských ropných rezerv a v říjnu byl zveřejněna informace o těžebním projektu v Guinei v hodnotě 7 miliard USD.

Je zřejmé, že vzájemné prohlubování vztahů Ruska a Číny nejen v oblasti energetiky je důsledkem objektivních okolností, které oba hráče nutí hledat nové partnery ve snaze posílit vlastní postavení. Vzájemná dobrosrdečnost, plácání po ramenou a proslovy o společných zájmech jsou obrazem této snahy a nikoli ideologického sblížení, jak jsme byly svědky v raném období studené války.

Návštěva ruského prezidenta Dmitrije Medveděva v Mongolsku a mongolsko-ruské vztahy Pavel Maškarinec

Ve dnech 25. – 26. srpna zavítal do Mongolska na oficiální návštěvu ruský prezident Dmitrij Medveděv a jeho návštěva – při příležitosti sedmdesátého výročí bitvy u řeky Chalchyn Gol, v níž v srpnu 1939 spojená sovětsko-mongolská vojska porazila japonskou Kwantungskou armádu – byla dalším kolem v posilování vzájemných vztahů mezi Mongolskem a Ruskou federací.

Bilaterální vztahy mezi Mongolskem a Ruskem byly výrazně poznamenány pádem komunistických režimů v obou zemích na konci 80. let 20. století, a následným zastavením přísunu ruské ekonomické pomoci, na níž do velké míry spočívaly programy mongolské modernizace a industrializace. Na počátku 90. let tak byli mongolští vůdci nuceni obrátit svou pozornost na navazování vztahů s dalšími zeměmi a přijatá strategie tzv. „třetího souseda“ (jako tři nejdůležitější partneři byli identifikováni USA, Japonsko a Jižní Korea) měla zabezpečit pokračující proces modernizace, ale současně i bezpečnost země sevřené hranicemi mezi Ruskem a Čínou.

První silnější náznak zlepšování mongolsko-ruských vztahů se udál v roce 2001, kdy byla během návštěvy tehdejšího ruského prezidenta Vladimira Putina, podepsána tzv. Ulánbátorská deklarace, pokládající nové základy bilaterálních vztahů, s prioritním důrazem na rozvoj ekonomické spolupráce. Pokračující „oteplování“ vzájemných vztahů upevnilo setkání premiérů obou zemí v letech 2002 a 2003 (v roce 2003 navštívil Mongolsko ruský premiér Michail Kasjanov a o rok později se do Moskvy vydal mongolský premiér Nambaryn Enchbajar). V následujících letech uzavřely obě země několik významných dohod, završených podepsáním tzv. Moskevské deklarace a několika dalších dohod, během návštěvy mongolského prezidenta Enchbajara v Moskvě 4. – 9. prosince 2006. Enchbajar s Putinem se současně shodli na plánu navýšit vzájemnou obchodní výměnu mezi na 1 miliardu USD. Zatímco totiž ještě v roce 1990 dosahovala obchodní výměna mezi Mongolskem a Ruskem 800 miliónů USD, do roku 1994 poklesla až na 200 miliónů. Cíl stanovený oběma prezidenty se podařilo splnit v roce 2008, nicméně celkový rozsah vzájemného obchodu mezi oběma zeměmi zastírá skutečnost, že Mongolsko je těžce závislé na dodávkách ruské ropy a při svém exportu rovněž na vlakovém spojení, jímž proudí mongolské zboží do Evropy přes Rusko, přičemž 49% vlastníkem Ulánbátarských drah je právě Rusko.

Zesilování oboustranných vztahů pokračovalo i dalších letech a v průběhu návštěvy mongolského premiéra Sandžina Bajara v Moskvě (13. – 14. dubna 2008), byla uzavřena smlouva o vzájemné spolupráci při těžbě uranu a Bajar oznámil úmysl postavit s ruskou pomocí na území Mongolska první atomový reaktor. Moskvu Bajar nevynechal ani o rok později, když se na své cestě do západní Evropy sešel 17. března s ruským premiérem Putinem. Na oplátku navštívil 13. května premiér Putin Mongolsko, kde se setkal se premiérem Bajarem, prezidentem Enchbajarem a předsedou parlamentu Damdinem Demberelem. Během Putinovy návštěvy bylo podepsáno

několik dohod o posílení vzájemné spolupráce v zemědělství, memorandum mezi Mongolským úřadem pro atomovou energii (MonAtom) a Federální agentura pro atomovou energii Ruské federace (Rosatom) o výcviku mongolských odborníků. Diskutovány byly rovněž otázky rozšíření letecké dopravy mezi oběma zeměmi a reformy podniků se společnou majetkovou účastí. Premiér Bajar výslovně zdůraznil záměr posílit spolupráci s Ruskem při využití atomové energie pro mírové účely a dále rozvíjet spolupráci v těžebním sektoru a rozvoji infrastruktury.

Konečně 25. – 26. srpna 2009 navštívil Mongolsko ruský prezident Dmitrij Medveděv. Během jeho návštěvy bylo podepsáno pět strategických dohod: a) dohoda o založení Dornodské uranové společnosti; b) memorandum o spolupráci mezi Drážní agenturou mongolské vlády a Drážní a silniční agenturou vlády ruské federace; c) memorandum o spolupráci mezi Ulánbátarskými drahami, Ruskými drahami a Transmašským holdingem (největším výrobcem lokomotiv a drážního vybavení v Ruské federaci); d) protokol o spolupráci mezi Generální volební komisí Mongolska a Ústřední volební komisí Ruské federace; e) deklarace o strategickém partnerství mezi Mongolskem a Ruskou federací. Medveděv a nově zvolený mongolský prezident Cachjačin Elbegdordž současně ukončili spor o zbytkových 150 milionů USD mongolského dluhu vůči Rusku, uzavřením dohody, že jeho vymazání se uskutečnění participací ve společných investičních projektech (98 % mongolského dluhu z komunistické éry Rusko odepsalo již v roce 2004) a diskutovali rovněž otázku stavby plynovodu do Mongolska.

Dohoda o spolupráci při těžbu uranu v bohatém ložisku v Dornodu na severovýchodu země v blízkosti ruských hranic (zásoby uranového dolu Mardai odhadují ruští experti na 120–150 tisíc tun), umožňující Rosatomu přístup k uranovému nalezišti, přitom byla uzavřena poté, co mongolský parlament v červenci přijal novelu Zákona o atomové energii, dávající státu právo vlastnit 51 % jakéhokoliv strategického uranového naleziště. 58% vlastníkem naleziště v Dornodu přitom v době podpisu byla (a stále je) kanadská firma Khan Resources (o zbylých 42 % se dělí MonAtom a ruská firma AtomRedMedZoloto). Boje o mongolský uran se navíc nevzdávají ani další země. V květnu uzavřelo dohodu o spolupráci v oblasti atomové energie s Mongolskem Japonsko, následováno v září Indií, a vztahy na tomto poli udržuje Mongolsko i s Francií, Kanadou a Čínou.

Z celkového hlediska lze snahu mongolských lídrů posilovat vztahy s Ruskem interpretovat několika způsoby. Z hlediska ekonomické síly je i v současnosti nejsilnějším hráčem v Mongolsku Čína a posílení vztahů s Ruskem tudíž představuje jeden z možných způsobů jak vyvážit ekonomický vliv Číny, spojený i s bezpečnostní otázkou země vůči potenciálním čínským nárokům na mongolské území, s ohledem na hluboce zakořeněné předsudky Mongolů vůči Číně, již je tradičně připisována snaha o kolonizaci mongolského území a kulturní asimilaci čínským etnikem. Snahu zapojit do těžby a zpracování mongolského uranu více zemí pak lze považovat za strategii vedenou úmyslem získat pro zemi co nejlepší podmínky při jednání s větším počtem investorů. Jako posilování vztahů mezi Ruskem a Mongolskem v bezpečnostní oblasti je nutné zmínit i vojenské cvičení ruských a mongolských jednotek Darchan-2, které se v Mongolsku uskutečnilo 23. srpna – 9. září. Skutečnost, že Mongolsko nesměřuje v oblasti mezinárodních vztahů k podřízení ruské sféře vlivu a setrvává na strategii „třetího souseda“ nicméně dokládá pokračování vojenské spolupráce s USA v rámci mezinárodního vojenského cvičení „Chánova výzva“. To se koná v Mongolsku již od roku 2003, slouží pro přípravu vojenských jednotek zemí,

účastnících se mírových operací OSN a jeho sedmý ročník se za účasti více než 700 vojáků Mongolska, Indie, USA, Jižní Koreje a Kambodži uskutečnil ve dnech 15. – 25. srpna.

Tropické bouře Ketsana a Parma na Filipínách

Martin Buchta

Dvacátého šestého září 2009 zasáhla Filipíny tropická bouře Ondoy (mezinárodní označení Ketsana). Jednalo se o nejsilnější deště na Filipínách od roku 1976. Hlavní město Manila bylo z velké části zaplaveno, v některých částech až do výše tří metrů. O týden později, čtvrtého října 2009 zasáhl sever Filipínského ostrova Lutzon tajfun Pepeng (mezinárodně označovaný jako Parma), který dosahoval maximálních rychlostí až 170 kilometrů za hodinu a z jeho cesty muselo být evakuováno přes 300 000 lidí. O několik dní se nad Filipínami zformoval tajfun Melor, jehož rychlost překročila dvě stě dvacet kilometrů za hodinu, a tudíž byl zařazen do kategorie supertajfunů, který se vydal na svou pouť směrem na Japonsko, na které udeřil o několik dní později.

Během tropické bouře Ondoy a tajfunu Pepeng bylo celkem zabito 648 lidí, z toho Pepeng má na svědomí 311 osob. Většina z nich připadá na oblasti Kordiler (především města Benguet, Kalinga, Abra a Ifugao). Celkem bylo jejich následky postiženo přes šest a půl milionu lidí.

Pepeng způsobil srážky v celkovém úhrnu 675 milimetrů vody, což je třikrát více, než je hranice velmi silného deště. Pepeng byl také první tajfun, který zasáhl přívalovými srážkami pevninu celkem třikrát. Do této doby se tajfuny většinou po prvním zasažení pevniny zeslabily a dále nebyly nebezpečné, neboť svoji sílu dostávají z vypařování vody nad oceány.

Filipínští vědci se zdráhají považovat neobvyklou sílu tajfunu za přímý důsledek globálních klimatických změn, neboť se jedná o jediný případ a může se jednat o statistickou odchylku. Požadují však další měření. Filipínský Department of Science and Technology (DOST) ve svém oficiálním prohlášení sdělil, že tyto dvě bouře přinesly neobvykle vysoké množství vody, což se dá považovat za předzvěst dalších, stejně nebo ještě ničivějších bouří v budoucnu: „Globální změny klimatu změní i Filipíny a doslova smyjí rozdíly mezi suchou a deštivou sezonou.“ K Filipínám se přiblíží ročně průměrně 19 tajfunů, z nichž 10 zasáhne pevninské oblasti. Podle klimatických predikcí by měl tento rok na Filipíny dorazit i El Niño.

Meteorologové apelují na vládu, aby ještě více podpořila programy včasného varování před přírodními živly. Poukazují na případ Bangladéše, kde bylo při cyklónu v roce 1972 zabito přes 250 tisíc lidí, podobně v roce 1980 zemřelo 150 tisíc lidí, avšak v roce 2007, kdy zemi zasáhl cyklón srovnatelné intenzity, zemřelo „pouze“ tři tisíce lidí. Důvodem byla včasná mobilizace vlády, která s pomocí desítek tisíc dobrovolníků dokázala včas evakuovat většinu obyvatel z postižených oblastí.

Seriál: Asijské osobnosti nominované na Nobelovu cenu míru 2009

Třebaže obvykle vybíráme do asijského Newsletteru výhradně události, jež mají přímou spojitost s jeho teritoriem, i my jsme 9. září sledovali vyhlášení Nobelovy ceny míru. Získává ji osobnost, jež „odvedla největší nebo nejlepší práci pro bratrství mezi národy, pro zrušení či redukci existujících armád a pro organizování a prosazování mírových kongresů.“ Roku 2009 cenu získal americký prezident Barrack Obama.

Nobelova cena míru patří od roku 1901, kdy byla poprvé udělena k nejdůležitějším oceněním, jaké může jednotlivec na světě získat. Snad proto jsou na cenu nominováni a i méně populární lidé mimo okruh politiky. Morální ocenění, jeden z hlavních přínosů ceny, si zaslouží všechny nominované osobnosti asijského regionu pro rok 2009.

Během celkem šestidílného seriálu, Vám představíme následující osobnosti:

1. Chen Guangcheng, 陈光诚 - čínský aktivista za lidská práva
2. Gao Zhisheng, 高智晟 - čínský aktivista za lidská práva
3. Hu Jia, 董铎 - čínský aktivista za lidská práva
4. Liu Xiaobo, 刘晓波 - čínský aktivista za lidská práva
5. Sun Wenguang, 孙文广 - čínský aktivista za lidská práva
6. Thích Quảng Đức, vietnamský buddhistický mnich

Z důvodu přísného utajení oficiálního seznamu nominovaných a omezeného prostoru Newsletteru, vycházíme z neúplného seznamu předpokládaných nominovaných zveřejňovaném každoročně Mezinárodním institutem výzkumu míru v Oslu (PRIO).

Věříme, že Vás následující seriál inspiruje nejen morálně, ale že bude i zdrojem dalšího poznání.

Chen Guangcheng, 陈光诚 – „Bosý právník“

Jan Trnka

Chen Guangcheng se narodil v roce 1971 v čínské provincii Shandong. Je od mladého věku slepý, přesto vystudoval tradiční akupunkturu v Nanjingu. Ačkoliv pro svůj handicap nemohl dále studovat práva, navštěvoval právní semináře. Jako aktivní občan od roku 1996 obhajoval práva drobných zemědělců a tělesně postižených. Kritizoval povinnost slepců platit přežitou zemědělskou daň nebo nepřístup postižených k bezplatné veřejné dopravě na venkově.

Do povědomí celého světa vstoupil v roce 2005. V té době si u něj a jeho ženy Yuan Weijing stěžovali lidé z okolí - oběti násilné politiky sterilizací a vynucovaných potratů žen čekajících třetí dítě v provincii Shandong. Chen a tým právníků, jeho přátel, radili dotčeným jak se bránit. Patrně se jednalo o vůbec první snahu čínské občanské společnosti vzepřít se násilí provázejícímu čínskou populační politikou. Netřeba zdůrazňovat rozpor násilných prostředků se základními lidskými právy, čínskou ústavou a dalšími zákony. Motivem zločinu čítajícího na několik tisíců obětí (!) byla snaha „vylepšit“ statistická data pro komisi zabývající se populační politikou. Národní populační a rodinná plánovací komise 19. září 2005 uznala stížnosti na postup lokálních úřadů

jako opodstatněné, zprostita některé úředníky služby a na několik z nich uvalila vazbu. Soudy plánované původně na říjen 2005 však byly odročeny.

Oběti sterilizační politiky byly zastrašovány a upláceny, aby nedošlo k dalším procesům. Zároveň na dotčené policie vyvíjela tlak, aby svědčili proti Chenově týmu o zosnování „fiktivní“ aféry. Soud krátce nato rozhodl o domácím vězení pro Chena i jeho manželku. Chen prchl do Peking, kde jeho přátelé zorganizovali setkání se zahraničními zpravodaji, diplomaty i právními experty, díky nimž získal případ mezinárodní publicitu.

Od 6. září 2005, kdy byl policií vypátrán a bez zatykače odvečen trpěl Chen 15 měsíců pod nekončící sérií a právně i věcně neopodstatněných domácích vězení a vazeb. Během jedné z nich neměli jeho nejbližší po 3 měsíce žádné informace, kde se Chen nachází a je-li živ. Po sérii soudů, vyznačujících se podivným průběhem, zastrašováním svědků a dalšími obstrukcemi byl Chen 12. ledna 2007 odsouzen ke čtyřem letům a třem měsícům vězení za „záměrné překážení silničnímu provozu“ a „navádění k poškození majetku“. Během současného věznění ztěžují Chenovi přístup k obhájci. Po opakovaném fyzickém týrání a utrpěných vnitřních zraněních je mu upírána lékařská pomoc. Svou manželku viděl Chen Guangcheng naposledy v prosinci minulého roku. Jeho zdravotní stav se v posledních měsících výrazně zhoršuje.

[Otevřený dopis Chengovy manželky z 14. října 2009](#)

[Bližší informace o případu](#)

Komentované zprávy

East Asian Community: Asijsťí rivalové zvažují integraci

Jan Trnka

Evropskou unii si jako příkladnou a pro všechny strany výhodnou formu regionální spolupráce a hospodářské integrace představují nejvyšší představitelé současné Číny, Jižní Koreje a Japonska. Třebaže si zároveň uvědomují více než padesátileté úsilí evropských států, kterému nemohou konkurovat, vydali se na vlastní cestu k regionální spolupráci.

První summit tří hospodářsky nejvýznamnějších zemí východní Asie v prosinci loňského roku vyhlásil „novou éru“ vzájemných vztahů založenou na překonávání historických a teritoriálních sporů. Výsledkem druhého východoasijského summitu, jenž se odehrál 10. října v Pekingu je jasný příklon k pevnější formě regionální spolupráce, přesněji „odhodlání rozvíjet Východoasijské společenství“ (East Asian Community, EAC). Myšlenka Východoasijského společenství má oporu především v osobě čerstvě zvoleného japonského premiéra Yukio Hatoyamy, jenž měl v Pekingu představit jak geografický koncept budoucího společenství, jeho náplň a cíle, tak především cestovní mapu k jejich dosažení.

Třebaže se oficiální prohlášení ze schůzky žádnou institucionální formou spolupráce nezabývá, jeho obsah vyjadřuje více než jasně odhodlání tří států spolupráci v nadcházejícím desetiletí

výrazně prohloubit. To znamená posílit vzájemný obchod a zvýšit množství diplomatických konzultací (se součinností se počítá především při prosincové klimatické konferenci v Kodani nebo další schůzce G20 v červnu 2010). Bude však umožněno i další propojování společností „zdola“ díky četnějším výměnám akademiků a studentů.

Nelze opomenout podobnost zmíněného prohlášení s deklaracemi čínsko-africké spolupráce. V jejím případě se jednoznačně daří stanovené cíle naplňovat. Společné prohlášení Číny, Jižní Koreje a Japonska ukazuje, že nejinak tomu může být i ve východní Asii.

Tipy na publikace

Political Geography

Jinn-yuh Hsu se ve svém článku The spatial encounter between neoliberalism and populism in Taiwan: Regional restructuring under the DPP regime in the new millennium snaží analyzovat nerovnoměrnost územního rozvoje za vlády Demokratické pokrokové strany (DPP) – po kolapsu vlády Lidové strany (Kuomintang) v prezidentských volbách v roce 2000. Podle autora se DPP, ve snaze udržet se u moci, přiklonila k neoliberalizačnímu projektu, který iniciovala vláda Kuomintangu v závěru 80. let. Snaha dále rozvíjet tento projekt byla vedena snahou DPP udržet si politickou loajalitu a finanční podporu obchodních skupin a prokázat oddanost ekonomickému rozvoji, při současném uchýlení se k populistickým praktikám transferu zdrojů k místním komunitám s cílem konsolidovat výhody strany u moci a dále rozdrobit bašty podpory Kuomintangu. Podle autora se Taiwan v důsledku této strategie DPP stal „vrávorajícím státem“ uvězněným mezi prorůstovým neoliberalizačním projektem a voláním po redistribuci zdrojů, což vyústilo v novou politickou dynamiku, v níž jsou urbanizované regiony úzce spojeny globálním ekonomickým růstem, zatímco rurální regiony, zůstávají úzce svázány s domácí alokací zdrojů, přičemž protikladná koexistence neoliberalismu a populismu ústí v pokles efektivity státních politik.

Pozvánka

Barmský večer

Kdy: sobota, 24. října 2009 od 19:30 hodin

Kde: divadlo DISK, Karlova 26, Praha 1

Pořadatel: Barmské centrum Praha, o.p.s. (<http://www.burma-center.org/>)

Program:

- tradiční tance v podání dětí z etnické skupiny Čjin
- ochutnávka barmské kuchyně
- informace o aktuální situaci v Barmě spojená s diskusí s barmskými uprchlíky
- prezentace kampaně proti hladomoru v Barmě
- prodejní výstava výrobků barmských žen uprchlic

Burma VJ — Reporting from a Closed Country

Kdy: úterý, 10. listopadu 2009 od 19:00 hodin

Kde: Asociace pro mezinárodní otázky, Žitná 27, Praha 1

Pořadatel: Asociace pro mezinárodní otázky, Žitná 27, Praha 1

Program: Promítání filmu Burma VJ – Reporting from a Closed Country (Anders Ostergaard / Norway, Sweden, Denmark, UK / 2008 / 84 min).

V roce 1988 byl Joshua jako malý chlapec svědkem brutálního zásahu barmské vojenské junty proti demonstrantům, během něhož byly zabity více než tři tisíce lidí. Od té doby se rozhodl bojovat za demokracii. Vyzbrojen malou kamerou a mobilním telefonem se společně se třemi desítkami dalších odvážných mladých Barmánců z exilové televizní stanice Democratic Voice of Burma rozhodl podrobně zachytit protivládní demonstrace v září roku 2007 a jejich následné surové potlačení.

Záběry dramatických událostí z kamer těchto reportérů se objevily ve zpravodajství všech významných světových médií a byly po určitou dobu jedinou možností, jak se svět mohl dozvědět o skutečné situaci v Barmě. Strhujícím způsobem sestavený dokument nabízí podrobný a navýsost autentický záznam tehdejších událostí, kdy Barmánci po devatenácti letech překonali svůj hluboce zakořeněný strach z vládních represí a vyšli za mohutné podpory buddhistických mnichů do ulic Rangúnu.

Barmský VJ získal řadu ocenění na mezinárodních festivalech, mimo jiné Zvláštní cenu Václava Havla na festivalu Jeden svět a hlavní cenu na dokumentárních festivalech CPH: DOX v Kodani a IDFA v Amsterdamu.

Newsletter vyjadřuje názory autorů. Názory vyjádřené v textu nemusí být nutně stanoviskem Asociace pro mezinárodní otázky.

Koordinátorka projektu: Valérie Svobodová Tajemník: Jan Trnka Minianalýzy: Petr Binhack, Martin Buchta, Václav Kopecký, Pavel Maškarinec, Jan Trnka Seriál: Jan Trnka Tipy na publikace: Pavel Maškarinec Pozvánka: Valérie Svobodová Grafický návrh: Side2 Šablona: Petr Netuka Sazba: Pavel Maškarinec Kontakt na redakci: newsletter.ap@amo.cz

Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) Žitná 27, 110 00 Praha 1 Tel./Fax: +420 224 813 460 E-mail: info@amo.cz / www.amo.cz